

Janez Rožencvet:

Hudobna čarovnica

Kraljična se je vili zahvalila in hodi-la v novih krajih od hiše do hiše. Ogle-dovala je vilinski prstan, ki se je sve-til, kakor se sveti dragocen prstan, a izrednega sijaja ni nikoli opazila. S težkim srcem je šla naprej čez hribe in srečala pod skalo gorskega možička. Potožila mu je svoje gorje in možiček ji je dejal:

»Pomorem ti, kolikor ti morem. Vze-mi ta kristal in poglej večkrat skozenj. Če so tvoji starši še med živimi in kje blizu, jih boš skozi kamen spoznala.«

Kraljična se je gorskemu možičku zahvalila za dar in odšla naprej po va-seh in po mestih. Povsodi so jo spre-jemali kakor desetnico, a očeta in ma-tere ni našla, čeprav se je neštetokrat ozrla na prstan in je po stokrat na dan pogledala skozi kamen.

ko, je zagledala kočo. Prosila je čarov-nico zavetja in prenočišča.

Čarovnica je kraljično prijazno spre-jela. Ko je od nje vse izvedela, ji je skuhala večerjo in pripravila posteljo v sobi.

»Odbočiješ se in naspiš, jutri ti pa

Tako je prehodila naokrog skoro vse kraljestvo in izgubila zadnje upanje. Prepričana je bila, da ni njenih staršev več med živimi in da je najbolje, če se vrne k drvarjevim. Prišla je na drugo stran gozda, ob katerem je stala drvar-jeva koča.

»Sicer je že pozno, a če se požurim, sem na večer pod streho,« si je rekla in šla v gozd.

Gozd je bil pa dosti večji, kakor si je bila kraljična mislila. Ko je bila sre-di gozda, se je zaradi bližnje nevihte stemnilo, drevje je bučalo in kraljično je postalo strah. Zato je bila vesela,

pokažem pravo pot,« ji je rekla čarov-nica in postlala sebi poleg ognjišča v veži.

4.

Kraljev najdenec je vladal dobro in previdno. Ko pa kralja in kraljice toliko časa ni bilo nazaj in tudi glasu od nji-ju od nikoder, ga je zaskrbelo. Prepu-stil je vladanje državnemu notarju in odšel iskat očeta in mater, ki nista bila njegov oče in njegova mati.

Kraljevič, ki ni bil kraljev sin, je bil srčan, vendar pa tudi oprezen in bi-stroumen ter je tako-le uganil: »V rav-nini živi dosti ljudi in je zmerom toli-

ko novic, da jih ljudje hitro premeljejo in proti pozabijo. Največje in najvažnejše se pa raznesejo daleč po hribih in se tam dolgo ohranijo.

Zato se je nameril v hribe, do od tam najde pravo selo. Šel je pa sam in v pastirja preoblečen.

Vrloko v hribih naleti na učenega samotarja. Ta je živel preje v mestu, a ko je postal tako učen, da ni m. gel več med ljudmi živeti, se je bil umaknil vsamoto, da najde v nji še večjo modrost.

V pastirja preoblečeni kraljevič se z iznišljenim izgovorom ustavi pri njem. Puščavnik je kmalu uganil, da je fant preoblečen in da išče starše. Da preoblečeni kraljevič ni kraljev sin pa ni uganil, ker vsega tudi najbolj učen in modri ne urane. Dejal je fantu:

»Nič se ne potajaj pred menoj! Nisem se ljudem umaknil iz sovraštva, ampak zato, da bi jim s svojo modrostjo kdaj še več koristil. Tudi tebi pomorem, kolikor ti morem!«

Kraljevič je zdaj vse po pravici priznal in učen mož dé:

»Dam ti koren-lečen. Morda ti bo koristil, zakaj ko sem pred leti odšel iz mesta v to samoto, sem čul spotoma, da se je v onem gozdu v ravnini naselila hudobna čarovnica. Vedil, da koren-lečen varuje in ozdravi človeka vseh zlih čarov, vseh bolezni in obudi celo mrtve, če so nasilne smrti umrli. Le če so umrli naravne smrti, ali če jih je ubila strela, jim ne pomaga ne koren-lečen, ne človeška učenost, ne umetnija, zakaj zgodila se je božja volja.«

Puščavnik pokaže še enkrat na gozd hudobne čarovnice in mu želi srečno pot, kraljevič se pa zahvali in odide.

Daleč v drugem hribu najde ogljarje. Razgovarja se z njimi in jih vpraša, kaj vedo novega. Ogljarji odgovorijo: »Ko smo zadnjič delali v trgu obračun s trgovcem, smo čuli, da je stari dobri kralj vendarle premagal hudobnega, ki je moral ponoči pred njim bežati.«

Preoblečenega kraljeviča je zanimala novica, zakaj za ubežnim hudobnim kraljem se je bila izgubila sled. Vprašal je: »In ste čuli, kam je zbežal, ali kam se je skril hudobni kralj?«

»Kam se je skrnil, ne vemo; rekli so nam biti pa, da je bežal v ono stran,« so delali ogljarji in pokazali proti gozdu hudobne čarovnice.

Kraljevič se je pri ogljarjih najedel koruznih žgancev, potem se jim je zahvalil in šel naprej.

Daleč v tretjem hribu je prišel k drvarjem.

»Možje, kaj delate?« jih ogovori.

»Drva pripravljamo, da bodo ogljarji za namy oglje kuhali,« odvrnejo drvarji. Preoblečeni kraljevič jih vpraša po novicah in izmed drvarjev začne nekdo praviti:

»Ko sem pred tedni nesel v dolino naše sekire, da nam jih je kovač podaljšal in na novo prekal, sem slišal, da je šel prejšnji dan skozi vas stari dobri kralj, ki je vendarle srečno premagal hudobnega. Ljudje so bili veseli, a kralju in kraljici se je mudilo naprej.«

»In si čul, kam je odšel kralj iz vaše?« vpraša kraljevič.

»Kam sta bila s kraljico namenjena, ni nihče vedel in slišal, ampak pravili so, da sta se obrnila v ono stran,« reče drvar in pokaže proti gozdu hudobne čarovnice.

Kraljevič se je pri drvarjih napil vode iz banke, se z zahvalo od njih poslovil in šel naprej.

S tretjega hriba je vodila pot preko planine v dolino. Ker je bila že noč, ko je kraljevič došel na planino, se je zatekel k pastirjem. Pastirjev ni nič izpraševal, ker je vedel že vse, kar je hotel izvedeti in ker se je bal, da ga ne bi spoznali za neizkušenega in le preoblečenega pastirja. Bil je pa lačen in nje čakal večerje, ki jo pastirji še niso mogli skuhati. Jim je bilo zmanjkalo moke in soli, a nove zaloge niso še iz doline dobili.

Nosač je vendarle prinesel sol in moko. Ker bi bilo treba na žgance predolgo čakati, so skuhati pastirji močnik, a nosač je pravil novice iz doline. Ko je kraljevič s pastirji vred zajemal iz skleda vroč močnik, polit s kislim mlekom, je mož iz doline pripovedoval:

»In pomislite, kakšno čudo smo videli! Pred dnevi je prišla v našo vas deklica, ki je iskala svoje starše, ker so ji redniki povedali, da ni njih hči, ampak rejenka, ki so jo bili še čisto majhno v gozdu našli.«

»To ni prav nič posebno čudo! Manjka se po svetu najdenecv in rejencev, ki ne poznajo svojih pravih staršev!« se oglasi najstarejši pastir.

»Seveda se jih ne manjka. Ampak deklica, ki je prišla, je bila tako lepa, da take lepote še nisimo videli. Revno je bila oblečena, pa je hodila kakor kraljica! In na roki je imela dragocen prstan.«

»Morda je bila res kraljična!?« je ušlo najmlajšemu pastirčku, ki je z odprtimi usti poslušal in pozabil zajemati.

»Se ti pozna, da si mlad in neumen!« ga zavrne mož iz doline. »Že navadni ljudje imajo skrb za svoje otroke in jih ne izgubljajo po hostah, nikar kralji. In naj bi se bilo res kakorkoli že kraljevskim ljudem izgubilo dete, veš da bi ga iskali, dokler bi ga ne našli, in če bi morali ves svet preobrniti!«

»Potem je bila pa morda desetnica?« pripomni pastirček.

Mož iz doline se je v tretje ujezil.

»Zineš, in zineš samo neumnost! Če bi bila desetnica, bi bila rekla da je desetnica. Ker iz bila najdenka, je rekla, da je najdenka. Sleparka ni bila, zakaj povsodi so jo lepo sprejemali in pri bogatih hišah bi jo bili radi za svojo obdržali, pa ni hotela. Rekla je, če pravih staršev ne najde, se vrne raje k revnim krušnim staršem. In to je čudo!«

»A kam je potem odšla?« vpraša kraljevič. (Dalje.)

Marica Bartolova:

Velikonočno veselje

V Dolenčevi koči, na dvorišču in na trati za kočo je bilo že več tednov prav čudno tiho. Nič ni bilo slišati glasnega veselja dveh Dolenčevih otrok.

Desetletna Lenka je prihajala iz šole vsa upehana, ker je tekla vso pot do doma. Komaj je odložila knjige, je hitela k mami, ki je ležala bolna v postelji. Mati ji je naročala, kako in kaj naj skuha zase in za brata, ona sama tako ni smela drugega razven mleka in prežganke.

Vinko, Lenkin 12 letni brat, je pripravljaval kurivo, prinašal vode, a ko ni imel drugega opravka, je tiho postopal okoli koč z rokama v hlačnih žepih.

Očeta ni bilo. Odšel je pred petimi leti v Ameriko, odkoder je le redkokdaj pisal, denarja je pa poslal le enkrat in še takrat ne veliko. Mati se je pehala z

delom dan na dan, od jutra do večera. Pomagala je na vasi gospodinjam v hiši, na vrtu in na polju. Zda pa leži že nekaj tednov bolna in ne more na delo. Velika sreda je in že so se začele velikonočne molitve.

V revni sobi leži bolnica vsa shujšana in bleda v obraz. Oči upira v križanega Jezusa in ga prosi, da bi se usmilil ubogih njenih otrok, naj bi njej dal zdravje, da bi mogla zanje delati kakor doslej.

Drugi dan, na veliki četrtek, se je v koči po par letih spet enkrat oglasil pismonoša.

Prinesel je očetovo pismo iz Amerike. V pismu je stalo, da vse lepo pozdravlja in da pošilja nekaj denarja za priboljšek k velikonočnim praznikom.

Vesela sta otroka poskočila in radostno vzkliknila; tudi materi je zaigral smehljaj okoli ust.

»Da bi le še mama vstala!« je rekel Vinko in Lenka je dodala: »Oj, to bi bilo lepo!«

Toda mamica je še v postelji le s težko sedela, bolelo jo je v križu in ležati je morala še ves ta dan in naslednji veliki petek.

V soboto dopoldne se je bolnica počutila malo boljše in ko sta otroka zakurila na ognjišču, sta prišla mater vprašat, kaj naj še naredita.

Verjeti nista mogla svojim očem. Pri postelji je stala mati že oblečena in si pravkar privezovala predpasnik. Otroka sta nekaj časa začudeno gledala, potem se je Vinko spustil z rokama na tla in jel preobračati kozolce po dolgem in širokem čez sobo in kuhinjo veselo kričec:

»Mati je vstala, mati je vstala, juhé!«

Tedaj je iz zvonika zazvonilo veselo Glorio.

Mati, dasi še vsa šibka, je stopila v kuhinjo, da pripravi vsaj malo dobrega kruha in nekaj piruhov za velikonočni blagoslov. Otroka sta pridno pomagala, prinašala in pospravljala, in imela sta v revni koči bolj veselo Veliko noč nego toliko in toliko razvajenih otrok v razkošnih stanovanjih mestnih palač.

Manica:

Mojim prijateljkom za Velikonoč

No, vidite, pa smo srečno pričakali Velikonoč. Teh praznikov se veseli vse, staro in mlado, saj nam prinašajo toli zaželeno pomlad. Konec je dolgotrajne zime. Spet sije ljubo solnčece, ptički, rožice, vse, vse, kar je lepo in kar imamo tako radi.

Za vas, malčki moji, je Velika noč še posebno razveseljiva, ko dobite v dar lepe pirhe, ste deležni sladkih potic in drugih takih priboljškov, ki radostijo vaša srčeca in se prilegajo vašim želodčkom.

Bog vam blagoslovi vse velikonočne dobrine! Jaz bi vas rada prosila samo eno!

Ko se boste, ljubi otroci veselili velikonočnih dobrot, se spomnite pri tem vsaj nekoliko tudi na one vaše male tovariše in tovarišice, ki vsled revščine ne bodo imeli od teh praznikov prav ničesar. So to razne sirote ali pa tudi taki, ki sicer imajo starše, a so zelo revni in brez vsega zaslužka. Vem, da vsak izmed vas pozna kakega takega revčka, še več jih pa gotovo poznajo vaši starši.

Otroci moji! Gotovo vsi iz srca privoščite tem siromačkom vsaj eno veselo velikonočno uro. Zato vas prosim, bodite tako dobri in prosite mamico, naj — če je le v njeni moči — odreže kos kruha, kos potice ali poišče morda kako obnošeno obleko ali kar si že bodi! In to potem darujte revčku, ki se vam zdi najbolj potreben!

Poznam vas, da ste dobri, usmiljeni in prepričana sem, da ste pripravljeni celo

od ust si pritrirati, samo da razveselite svoje siromašne sobrate. Zato pa tudi vem, da ne moledujem gluhih ušesom. Saj boste s tem vršili dobro delo usmiljenja in veselje obdarovancev bo tudi vaše veselje!

S to prošnjo vam ljubi otroci želim prav vesele in srečne velikonočne dni!

Vera Gogala:

Prijatelja

Mucek Tine sedi na ozki deščici za golobnjakom in preži na golobe. Svetlo gleda s svojimi zelenimi očmi in striže z ušesi. Golobčki, ki ne vedo, kakšna nevarnost se jim od zadaj približuje, se mirno sprehajajo pred svojimi hišicami. Dolčas jim je, pa grulijo.

Muckov prijatelj kuža Belin leži na dvorišču. Zaspano kima z glavo in podi nadležne muhe. Včasih pomiga z brčicami in gleda za splašeno muho v zrak.

Zdajci zapazi mucka Tineta. Vsa zapanost ga mine. Napeto sledi z očmi vsakemu gibu tatinskega mačka. Tinetova šapa se že bliža belemu golobu, zdaj bo šavsnil po njem!

Belin čaka primerne trenutke. Zdajci zalaja na ves glas, da golobi preplašeni sfrčijo na vse strani. Mucek Tine umakne šapico in pošlje jezen pogled doli na dvorišče. Belin veselo pomežikne proti mucku in miga z brčicami: »Pa te sem spet!«

Kuža nagaja Tinetu, kadar in kjer le

more. Enkrat ga preganja po vrtnih gredah, drugič ga povalja v pesku, da si mora ubog Tine potem vso uro čistiti in lizati dlako. Včasih prevrne Belin iz same nagajivosti Tinetovo posodo z mlekom vred. A če je dobre volje, je dobričina. Teda sedel mucek Tine na Belinov hrbet in se veselo driča po gladki dlaki navzdol. Belin niti ne črhnje. Včasih se obesi z šapicami in tudi s kremplji Belinu za vrat. Belin le svetlo pogleda, a se ga ne otrese.

Kadar pa mucku slaba prede, tedaj hiti kuža svojemu kosmatemu prijatelju vselej na pomoč.

Nekoč so sosedovi psi preganjali in podili ubogega Tineta čez drn in strn. Belin na dvorišču je prisluhnil. Od daleč je zaslišal obupno mičkanje. Zapolnil se je z vso divjostjo v smer, od koder je prihajalo klicanje. Zagledal je krdele psov, ki so čakali in bevskali pod drevesom, katerega se je oklepal mucek Tine ves spehan in preplašen. Belin je divje zalajal. Vrgel se je med pse, ogrizel prvega, povaljal drugega in kmalu je imel Tinče prosto pot. Hvaležno je skočil Belinu na hrbet.

Zmagoslavno sta se vrnila na domače dvorišče.

»Pa smo jih!« je prede mucek.

Stana Vinšek:

Mačeha

Lepe so te naše mačeha, ne? Seveda smeš, le naberi jih, kolikor hočeš! Zakaj je tej pisani, žametasti cvetki »mačeha« ime, to bi rada vedela? Čakaj, takoj ti povem, sedi sem — pa daj mi eno teh cvetk!

Veš, nekoč so srečno živeli očka, mamica in dve pridni mali hčerkici. Da, tako mali sta bili, kot si sedaj ti. Pa se je zgodilo, da je ljubi Bogec mamico poklical k sebi in očka in punčki so ostali sami.

Težko je bilo očki, ko je videl, kako ubogi sta hčerkici brez mamice. Sam je moral v službo in se je vračal pozno zvečer — doma pa ni bilo nikogar, ki bi za punčki skrbel, ki bi jih božal in jima pravil povestice ter bi jih vodil na izprehod. Pa se je očka zmisлил in se je poročil s tujo mamico, ki je tudi imela dve deklici, da bi bilo njegovima hčerkicama zopet dobro in toplo.

Pa ni bilo. Nova mamica je božala samo svoji lastni deklici, jih oblekla v lepe pisane oblečke in peljala na izprehod — mali sirotici pa sta morali v priprostitih oblekah ostati doma. In kadar so jedli, je sedela mačeha kar na dveh

stolčkih, njeni deklici sta sedeli vsaka na svojem stolčku, obe sirotici pa sta se morali tiščati na enem samem stolčku — še čudno, da nista pačli pod mizo.

Lahko si misliš, kako sta bili punčki žalostni in sta si le neprestano želeli, da bi jih imela nova mamica vsaj malo bolj rada.

Pa se je zgodilo, da je šla mačeha na vrt. Ko je tako šetala, je nenadoma videla svoji pastorki, kako sta objeti sedeli v travi in se tiho pogovarjali med seboj. Radovedna je stopila bližje in slišala, kako je pravila sestra sestrici, kazoč na malo cvetko: »Vidiš, na tej rožici sedijo cvetni listki ravno tako kot sedimo mi pri mizi: zgoraj sedi mačeha v lepi barvasti obleki kar na dveh stolih. Njej ob straneh sedita njeni hčerkici vsaka na svojem stolčku — in obe imata tudi lepi pisane oblečke. Midve, ubogi pastorki, pa sediva obe na enem stolčku in najini obleki nista prav nič pisani!«

Ko je mačeha čula tožbo malih sirotic, je naenkrat spoznala, da ni ravnala prav in silno hudo ji je bilo pri srcu. Jokaje je objela mali pastorki, ju odnesla v sobo in odslej pazila nanje še bolj skrbno kot na svoji lastni hčerkici — ker je spoznala, da je otroku najhujše, če nima lastne mamice.

Dekletci pa sta pravili zgodbo o cvetlici, ki jima je hudo mačeho izpremenila v dobro mamico, še drugim ljudem, in ti so jo pravili zopet dalje — tako je prišla tudi meni do ušes.

Malo cvetko pa imenujemo vsi v spomin na to zgodbo »mačeha«.

Kaj pišejo Lutrovčki?

Dragi striček! V svojem novem natečaju si omenil mnogo domačih živali, o katerih Ti naj kaj napišemo. Vendar si pa čisto pozabil zajčke. Jaz imam zajčka in ti bom kaj napisal o njem. Ime mu je »Kunči«. Zelo rad ga imam, ker je tako ljubeč. Kadar miga z dolgimi uhlji, je strašno smešen. Če vidi, da se mu smejem, se razjezi: pomaha z repkom, udari z zadnjo nožico ob tla in zbeži. Skrije se, vendar ga v takem primeru ne grem iskati, ampak položim predse veho zelja, ki ga spet zvabi v mojo bližino.

Rajko Černoš, uč. IV. razr. v Tržiču.

Imamo psa, ki mu je ime Miha. Miha nam je zelo vdan in zvest. Imamo ga priklenjenega, da nam čuva domačo in sosedovo hišo, kar tudi zvesto in pridno opravlja. Vsak dan proti večeru ga vzame ata s seboj na izprehod, da se malo izpreleti. Nekoč je šel ata po bližnici proti domu čez železen most, a Miha se ni upal čezenj in je dolgo gledal za njim. Nazadnje jo je ubral čez hrib in je bil takoj za atom doma. Privezal sem ga, Miha se je pa obračal in lajal toliko časa, da se mu je ata oglasil. Hotel se je javiti gospodarju. Kadar mu prinesem jesti, mora lepo prositi in povedati, kako pes govori: »Hov, hovah!« Vsi ga imamo prav radi.

Slavko Fertin, uč. viš. nar. š. v Preski p. Medvode.

Dragi striček! Pri nas imamo dva škorca, s katerima imam veliko veselja. Spletla sem jima gnezdece, kjer zdaj valita troje drobnih jajčec. Zelo težko že pričakujem, kdaj se bodo izvalili mladički. Starega škorca sem naučila govoriti. Skrijem se mu in zakličem: »škorec kje si?« Takoj se mi oglasi: »Tu sem!«

Milica Ostruh, uč. VI. razr. v Stranica.

Moj sošolec. Moj sošolec je bil pokvarjen deček. Potepal se je rad po gozdovih in vaseh. Prišel je tudi k nam na dvorišče in dražil psa. Mama so ga zapodila, on je pa splezal na bližnje drevo in se jim posmehoval. Poleg tega, da je trpinčil živali, je pa tudi kradel. Na Viru je ukradel 225 Din in dva kosa

mesa. Spal je po kozolcih in šupah. Neko noč so ga pa ujeli pri Vehovcu in ga oddali orožnikom. Z ukradenim denarjem je hodil po gostilnah, pil šabese in jedel raznovrstne slaščice. Ko so ga orožniki preiskali, je imel pri sebi še 91 Din. Pred nekaj dnevi so ga oddali v prisilno delavnico v Ponoviče. Žalostno je bilo življenje mojega sošolca Janka.

Kosirnik Franc, uč. III. razr. v Dobu pri Domžalah.

Bil sem je prav majhen, ko smo imeli pri nas lepo belo ovčko. Imel sem jo zelo rad. Vsak dan sem jo pasel na vrtu. Jedla je kruh iz mojih rok. Imela je lepo belo mehko volno in smo jo večkrat strigli. Nekoč je pa oče pripeljal mesarja, ki jo je zaklal. Zelo hudo mi je bilo za njo, ker se mi je bila tako priljubila.

Viktor Mazovec, uč. III. razr. v Domžalah.

Danes se prvič oglasim v »Mladem Jutru«. Sem steklarjeva hčerka in doma nimamo ne hleva ne živali, pač pa ima moja stara mamica v Zagorju lepo kravico. Ime ji je Sivka. Na dan jim daje po 8 litrov mleka. Kadar grem k stari mami na počitnice, grem večkrat s pastirico kravico past. Pastirica mi pripoveduje lepe pravljice o princesah in zmajih. Mnogokrat si tudi pečeva krompir na paši. Ko sonce zatone, ženeva kravico domov, kjer jo pastirica napoji. Jaz pa na slamnati posteljičici sanjaram o kraljičinah, nagačiji Sivki in pečenem krompirju.

Marica Grčar, uč. V. razr. v Hrastniku.

MILEMU KANARČKU V SPOMIN

Moj ata je imel lepega čistokrvnega kanarčka, bil je moj in atov ljubljeneč. Pel je krasno, kar očarljive so bile njegove melodije. Jaz sem mu pridno snajžila kletko, ga krmlila in mu nosila še raznovrstnih neslastic, saj jih je tudi zaslužil ta mili pevec. Klicali smo ga z imenom Frici.

Pred kratkim so pa utihnile njegove milodoneče melodije, postal je žalosten, gledal me je z novešeno glavico kakor

da bi mi rad potožil svoje bolečine, ki so pretrgale nit njegovega veselja. Poklicala sva z atom sosedovega Feliksa, ki se precej razume na ptičje rejo in na razne neprilike pri tem.

Zapazil je gnojno bulico nad repkom, in takoj je napravil malo operacijo, v upanju, da naš dragi Frici kmalu ozdravi. Res je živel še nekaj dni po operaciji, a neko jutro najdem Fricija mrtvega na dnu kletke, objela ga je bila prerana smrt. Takoj grem klicat ata. Ko pride, sva ga molče gledala, skoroda so bile solzne najine oči nad to nedolžno živalico. Cudila sem se, kako kruta je smrt, niti nedolžni živalci ne prizanese.

Spoštljivo sem ga vzela iz kletke in ga nesla na vrt. S sestrico Olgo sva mu izkopali grob, ga položili k počitku in ga z žalostnim srcem zagrebli ter mu napravili gomilo in jo ozaljšali z cvetjem.

Tako je končal naš mili kanarček.

Remic Pavla, 2. razr. 2. odd. v Bočni.

Novo življenje se je začelo. V deželo je priromala v zelenje odeta, cvetoča pomlad. Razno zelenje in stotero cvetic se zbuja iz zimskega spanja. Vse sili iz podzemeljske teme. Sonce je zdaj zavzelo prestol, ki ga je imela mizla zima. Starčki se sončijo pred nišo in premišlujejo, kako jim je cvela nekoč še lepša pomlad. Tudi za nas cvete zdaj zelena pomlad, a ko bomo stari, se nam ne bo več ljubilo tekat po cvetoči poljani.

Franciška Tepej, uč. III. razr. v Stranici pri Konjicah.

Moja piška. Moja piška je zelo ljubka živalca. Vsa je črna kakor dimnikar. Hranim jo s koruzo in krompirjem. Če jo izpustim na vrt, tudi gosencam ne prizanese. Pridno jih pobira z zelnih glav in jih spravlja v svoj trebušček. Seveda pri tem tudi zelju ne prizanaša, vendar ji moji očitki ne grejo do živoga. Kljub temu jo imam zelo rada. In veste zakaj? Vsak dan mi znese lepo belo jajčece. In tako snažna je. Rada se koplje v pesku. Zato imam svojo piško izmed vseh živali najrajši.

Tjaša Šribar, uč. V. razr. v Litiji.

Z bratcem Ivkom imava vsak po eno majhno, iz rumene volne napravljeno piško. Zelo lepi sta. In kar je najlepše: najini »pipiki« neseta »pirhe«, pa še kako lepo barvane, sladke in okusne. Pipiki imata posebno lastnost: če sva

z bratcem pridna, nama zlezeta velike in debele pirhe, če pa atka in mamico jeziva, zlezeta čisto drobne pirhe ali pa sploh nič. Pa ne bi imela takih pipik rada? Lepo pozdravljava Jutrovega strička.

Ditica Ketiš, uč. III. razr. Sv. Jurij ob juž. žel.

RAZDRTO GNEZDO

Ptiček na veji ves žalosten čepi in toži in joka vse dni:

»Oj kje ste, moji otroci mili

ki tu ste v gnezdecu prebili?

Oh, »deček hudoben vas vzel je

in z vami je šlo moje veselje!«

To ptiček še pravi, potem pobesi glavo in umre.

Pavlič Franc, uč. III. razr. pri Sv. Kunigundi na Pohorju.

Moj petelinček je star dve leti in pol. Je zelo velik in ima lep, močen glas. Vsako jutro nas zbudi s svojo pesmijo. Podnevi hodi po dvorišču in poje. Njegovo perje je zelo lepo. Na glavi ima lep čopek. Tudi hlačke ima. Časih bi ga rada malo pobožala, pa mi sbeži. Vsak dan mu natrosim koruze in mu dam sveže vode. Za Veliko noč ga bomo najbrže zaklali. Takrat bom vzela njegova peresa in jih bom spravila. Imela jih bom za spomin na svojega ljubega petelinčka.

Marija Petač, uč. I. razr. viš. nar. š. na Jesenicah.

Utva:

Žabe

Žabe, grde babe,
so se predramile
v blatu in mlakuži
na veliki petek
in se oglasile:

»Rega, reg in kvak,«
so regljale.
»Kakšen spak!«
Vse so znale, opravljale,
v nič devale vse so vprek,
rega, reg,
dan in noč
na vso moč.

»Kaj so regljale?«

Nič ne vem. —
Če pa vem,
vam ne povem,
ker potem bilá bi sama
kakor žaba v blatu in mlakuži,
opravljiva — dama.

Saje za male

Branko gre z mamico v živalski vrt.
Ko prideta do zebre, presenečen vzklík-
ne:

»Joj, mamica, zakaj so oblekli temu
konjičku kopalno obleko?«

★

»Nu, Pavlek,« reče oče, »povej mi,
zakaj sem te pretepel?«

Pavlek bridko zatuli: »Vidiš, očka,
najprej me pretepeš, potem pa sam ne
veš, zakaj si me.«

★

Mihec: »Kaj meniš, Janezek, zakaj
so vse slike v okvirih?«

Janezek: »Da slikarji vedo, kje naj
nehajo!«

Posetnica

SIMON A. POS

Kakšen poklic ima ta gospod?

Kvadrati

medmet, pesnitev, obrtnik, snežni izde-
lek, stavbni material, narodno obuvalo,
tenčica.

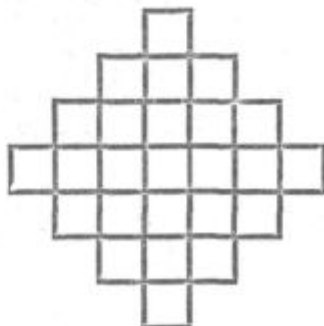
Listnica uredništva

Janez Göderer v Ljubljani. Natečaj
»Kateri prijatelj mi je najljubši« smo
že pred nekaj tedni zaključili. Zato ne
bomo priobčili tvojega spisa. Drugič
bolj pazljivo beri naše razpise.

Učenci III. razreda osnovne šole v
Domžalah. Vaše spise bomo gotovo ob-
javili, ker so prav dobri. Samo slik ne
bomo mogli natisnati, zavzele bi nam
preveč prostora.

Školski odbor Pomladtka Crvenog
Krsta v Marčelji p. Sv. Matej pri Suša-
ku. Vaše pismo in Vaš list »Tratinčice«
smo dobili. V prihodnji številki bomo
objavili kaj iz Vašega lista. Prejšnjih
letnikov »Mladega Jutra« nimamo. Le-
tošnje številke, ki Vam manjkajo, Vam
bomo poslali.

Dijamant

Vstavi besede, ki imajo vodoravno in
navpično isti pomen: 1. Kos lesa. 2. Pe-
civo. 3. Krog v krogu. 4. Ptič. 5. Saje.